

LBRIS

We know
books

DE ACEEAȘI AUTOARE:

- *Cum să furi o inimă cu un sărut*
- Seria „Păcătoșii din orașul Tutoșilor”:
Vicious, Provocare, Ruckus, Scandalos
- *Jocul cu focul*
- *Midnight Blue*

L. J. SHEN

**Diavolul,
se
îmbracă,
întotdeauna,
în
negru.**

Traducere din limba engleză și note de
MIHAELA IONCELESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2023

CAPITOLUL 1

MADDIE

*10 octombrie 1998**Dragă Maddie,**Ai cinci ani și îți place foarte mult galbenul. Ieri m-ai întrebat dacă te poți mărita cu această culoare. Sper că o vei purta mereu.**(Mai sper și că vei găsi un om cu care să te măriți; un bărbat ar fi un soț mai potrivit decât o culoare.)**Uite o informație interesantă: atunci când exploratorii spanioli au ajuns în cele două Americi, au crezut că floarea-soarelui e din aur.**Creierul uman e plin de imaginație.**Fii mereu creativă!**Cu drag,**Mama. x*

Mi se părea evident că eram în plin atac cerebral.

Toate indiciile trimiteau spre asta. Văzusem destule episoade din *Anatomia lui Grey* ca să-mi pot pune singură un diagnostic.

Stare de confuzie? Bifat.

Amorțeală generală? Bifat.

Durere bruscă de cap? Probleme de vedere? Mers îngreunat? Bifat, bifat, bifat.

Partea bună e că ieșeam la întâlniri cu un doctor. Tocmai mă întorceam la apartamentul meu când simptomele și-au făcut apariția. Bine că măcar puteam primi imediat asistență medicală, în caz de nevoie.

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele sacoului galben — cu paiete și buline roșii (unul dintre preferatele mele) —, mi-am îndreptat umerii și m-am uitat chiorâș la silueta masivă aflată în capul scărilor clădirii în care locuiam cu chirie. În gând, i-am poruncit să dispară.

Însă a rămas pe loc. Strălucirea albăstruie a ecranului de telefon îi lumina fața. Aerul vărat în jurul lui, scâpărând asemenea focurilor de artificii. Fiecare fâșie de lumină arămie de pe stradă îi aureola profilul, ca și cum tipul s-ar fi aflat pe o scenă, în atenția tuturor spectatorilor. Am simțit cum mă inundă o panică incandescentă. Cunoșteam o singură persoană capabilă să facă întregul univers să se unduiască în jurul ei, asemenea dansatoarelor hawaiiene.

Cu părere de rău, am eliminat din lista mea varianta atacului cerebral.

Nu. N-ar îndrăzni să vină aici. Mai ales după cum m-am despărțit de el.

— Pe urmă micul meu pacient se apleacă spre mine și spune: „Poți să-ți zic un secret?”, iar eu fac: „Îm-hm”. Credeam că vrea să povestească despre părinții lui, care tocmai divorțează. Când colo, îmi spune doar atât: „Mi-am dat seama, în sfârșit, ce lucrează mami”. Îl întreb despre ce-i vorba, iar el zice... N-o să-ți vină să crezi, Maddie!

Ethan, tipul cu care ieșisem la întâlnire în seara asta, a ridicat o mână și s-a îndoit de spate. Și-a sprijinit cealaltă mână pe genunchi, cocoșându-se de răs.

— Mi-a zis: „Mi-a pus un iPad nou sub pernă în ziua când mi-a căzut prima dată un dinte. Mămica mea e Zâna Măseluță. Sunt cel mai norocos băiat din lume!”.

Ethan și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în răs, fără să bage de seamă că eu trăiam o criză lăuntrică. Ethan era arătos. Părul, ochii și moșanii lui aveau aproape aceeași nuanță maronie. Avea un trup athletic, ca de alergător, și purta o cravată cu imprimeu Scooby-Doo. E adevărat, Ethan nu era Doctorul McDreamy¹. Mai degrabă l-aș fi numit Doctorul Cu-Picioarele-Pe-Pământ. În timpul cinei noastre cu specific etiopian, îmi spuse nu mai puțin de *douăsprezece* istorioare despre micii lui pacienți. Se prăpădise de răs de fiecare dată când îmi repetase comentariile lor istețe. Ethan Goodman era *exact* genul de bărbat de care aveam nevoie.

Bărbatul așezat pe treptele care duceau către apartamentul meu îmi dovedise acest fapt, printr-o lecție dureroasă.

— Da, copiii spun lucruri trăsnite, am comentat eu.

M-am jucat cu cerceul meu lung, în formă de floarea-soarelui, și am adăugat:

— Mi-e dor de inocența mea. Dacă aș putea păstra ceva din copilărie, aș alege inocența.

Omul de pe trepte s-a ridicat în picioare și s-a răsucit spre noi. Și-a desprins ochii din telefonul lui și i-a întâlnit imediat pe ai mei. Inima mea s-a dezumflat asemenea unui balon și a plutit haotic pentru câteva clipe, apoi s-a prăbușit asemenea unei bucăți de cauciuc dezumflat.

Era chiar *el*.

Înalt de aproape doi metri, irezistibil, plin de sex-appeal și nemilos. Purta o cămașă de un negru intens, cu mânecile suflecate până la coate, lăsând la vedere antebrațe vânjoase și străbătute de vene. Layla, prietena mea din copilărie, care acum îmi era vecină

¹ Porecla personajului Derek Shepard, din serialul nord-american *Anatomia lui Grey*.

de palier, spunea că tipul ăsta e întruchiparea lui Gaston¹. După cum se exprimase ea, „arată bine, dar în același timp parcă te imploră să-i faci vânt de pe acoperiș”.

Se încrunta. Părea nedumerit, ca și cum nici măcar el nu pricepea ce caută aici.

Păr negru, răvășit.

Ochi albaștri, migdalați, precum ai personajelor de *manga*.

Osatura unui zeu grec, care te îmbia s-o atingi. Unele femei ar fi fost în stare să ucidă numai ca să aibă ocazia să-l muște de bărbie.

Însă eu știam că omul ăsta nu era nici Domnul McDreamy, nici Domnul Cu-Picioarele-Pe-Pământ.

Chase Black era diavolul. Diavolul meu personal. Mereu îmbrăcat în negru, mereu cu o replică acidă pe buze. Avea intenții la fel de perverse precum rânjetul lui. Iar eu eram la polul opus. Mi se spunea Maddie Martira din motive bine întemeiate. Nu eram capabilă să mă port ca o ticăloasă nici dacă viața mea ar fi depins de asta. Din fericire pentru mine, nu depindea.

— Serios? a spus Ethan, aruncându-mi o privire entuziasmată. Dacă aș putea păstra ceva din copilăria mea, aș alege primul dinte de lapte care mi-a căzut. L-a înghițit câinele meu. În fine...

Mi-am răsucit iute capul spre partenerul meu.

— Firește, *întotdeauna* se întâmplă accidente atunci când ai câini. De pildă, unul dintre pacienții mei... Doamne! Stai să auzi povestea asta! Deci pacientul ăla a venit la clinica de pediatrie din cauza unei iritații ciudate...

— Ethan...

Am rămas nemișcată. Nu mă simțeam în stare să mă mai concentrez la încă o poveste drăgălașă. Poveștile pe care le spunea Ethan n-erau interesante. Dar acum dezastrul stătea — la propriu — în pragul ușii mele, gata să-mi facă viața praf și pulbere.

— Da, Maddie?

¹ Personaj negativ din filmul de desene animate *Frumoasa și bestia*.

— Îmi pare foarte rău că te-nterup. Mi-e puțin greață.

Nu era o minciună.

— Am putea încheia întâlnirea acum? am adăugat.

— Aoleu! Crezi că ți s-a făcut rău de la *tere siga*?

Ethan s-a încruntat ușor. Mi-a aruncat o privire ca de cățeluș, care mi-a frânt inima.

Slavă Domnului că era mult prea ocupat să-mi împuie capul cu povești despre pacienții lui! Nu-l observase pe bărbatul masiv care aștepta în pragul ușii mele.

— Nici pomeneală! De câteva ore nu sunt în apele mele. Cred că mă paște vreo răceală.

Am aruncat o privire furișă spre Chase, pe la spatele lui Ethan. Am înghițit în sec.

— Ești sigură c-o să fii bine dacă te las singură?

— Absolut! Răspunsul meu e pozitiv.

I-am netezit cravata cu Scooby-Doo și i-am zâmbit ușor.

— Îmi place atitudinea pozitivă, mi-a spus Ethan. Datorită ei, lumea e un loc mai bun.

Ochii lui s-au aprins. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Ethan avea gropițe. Gropițele erau minunate. Și Ethan era minunat. Cu toate acestea, eram foarte nerăbdătoare să-mi iau rămas-bun de la el, ca să-l pot ucide pe musafirul meu nepoftit chiar aici, în public.

Chase Black îmi distrusese viața. Fusesem nevoită să fac ordine, de una singură, în dezastrul pe care-l lăsase în urmă.

Voi reveni în curând, cu mai multe detalii despre chestia asta.

Acum trebuia să-mi iau rămas-bun de la desăvârșitul Doctor Cu-Picioarele-Pe-Pământ. Datorită lui, evitasem la mustață un atac cerebral.

În timp ce străbăteam distanța rămasă până la clădirea în care locuiam, inima mi se zbătea în piept asemenea unui pește pe uscat.

Îmi imaginam diverse feluri în care aveam să-l salut pe Chase. În toate variantele din mintea mea păream nonșalantă, mai înaltă cu zece centimetri și purtam pantofi Louboutin, ca o adevărată femeie fatală, în loc de pantofii mei verzi, cu talpă plată.

Iată niște posibile replici:

Ce amuzant! Nu-mi aduc aminte să fi uitat gunoiul. Dă-mi voie să te conduc înapoi la pubela ta, domnule Black!

O, vrei să-ți ceri iertare? Poți să-mi spui mai exact pentru ce? Pentru că m-ai înșelat, pentru umilința de-a fi nevoită să-mi fac un test de boli venerice, după ce m-ai înșelat, sau pur și simplu pentru că mi-am pierdut timpul cu tine?

Te-ai rătăcit, scumpule? Vrei să te conduc până la bordelul pe care, cu siguranță, îl cauți?

Evident, Chase Black nu reușea să scoată la iveală ce era mai bun în mine.

M-am oprit la trei pași de el. Eram toată un ghem de emoții. Uram fiorul de entuziasm ce-mi străbătea pieptul, fiindcă îmi aducea aminte de cât de proastă, de binevoitoare și de supusă fusesem ca să-i fac pe plac.

— Madison!

Chase și-a coborât bărbia și m-a privit de sus. Sunase mai degrabă a ordin decât a salut. Încruntarea lui condescendentă nu mă îndemna la politețe.

— Ce cauți aici? am șuierat.

— Mă lași să intru la tine?

Și-a vârât telefonul în buzunarul pantalonilor. Direct și la obiect. Nu-mi ceruse permisiunea de-a intra în casa mea. Nu spusese *Ce mai faci?* sau *Îmi pare rău că ți-am frânt inima*. Nici măcar nu întrebuse: *Ce mai face Daisy, cățelușa Aussiedoodle¹ pe care ți-am*

¹ Rasă canină hibridă, obținută din încrucișarea rasei poodle cu rasa ciobănesc australian.

dat-o cadou de Crăciun, deși mi-ai spus de trei ori că ești alergică la câini?

Prietenii mei o porecliseră pe Daisy Assholedoodle¹ din cauză că îi plăcea să facă pipi în pantofii oamenilor.

Am strâns între degete reverele sacoului meu subțire, de vară. Eram furioasă pe mine însămi pentru că-mi tremurau mâinile.

I-am răspuns:

— N-am chef să te las să intri. Dacă încerci să le-o tragi tuturor femeilor din New York, să știi că ai greșit adresa. Poți să-mi dai numele de pe lista ta.

Căldura verii dogorea din asfalt. Îmi învăluia picioarele, asemenea unor fuioare de fum. Noaptea nu reușea să potolească arșița. Manhattanul era lipicios, plin de sudoare și de hormoni. Strada gema de cupluri și de grupuri de turiști, de muncitori zgomotoși și de studenți puși pe rele. Nu-mi doream să ne dăm în spectacol, însă nu voiam nici ca tipul ăsta să intre în apartamentul meu. Știti expresia „Dacă oricine poate să-l aibă, atunci nu-l vreau”? Era valabilă și pentru corpul lui. După ce ne-am despărțit, am avut nevoie de săptămâni întregi ca să scot din așternuturile mele mirosul unic al lui Chase Blake. Se impregnase în ele. Mă urmărea peste tot, asemenea unui nor negru. Ochii încă mi se umpleau de lacrimi ori de câte ori mă gândeam la Chase.

— Uite, știu că ești supărată..., a început el pe un ton reținut și precaut, ca și cum încerca să negocieze cu o fiară sălbatică.

I-am tăiat vorba, surprinsă de propria-mi hotărâre.

— Supărată? Sunt supărată pentru că mi s-a stricat mașina de spălat. Sunt supărată pe Daisy, fiindcă mi-a ros ponchoul albastru, pe care l-am cumpărat iarna trecută. Sunt supărată pentru că trebuie să aștept sezonul următor ca să văd din nou emisiunea *The Masked Singer*.

¹ Joc de cuvinte. În argou, *asshole* se traduce prin „nesimțit”, „nesuferit”.

A deschis gura — fără îndoială, voia să mă contrazică —, dar am ridicat o palmă în aer, ca să mă lase să vorbesc.

— Ce mi-ai făcut tu nu m-a supărat, Chase. M-a devastat. Nu mă deranjează s-o recunosc acum, pentru că am trecut de mult peste sentimentele față de tine. Ba chiar pot să zic că am uitat cum e să stau întinsă *sub* tine.

Turuiaam pe nerăsuflăte, împrôșcându-l cu un alt val de amărăciune:

— Nu, n-o să intri la mine! Indiferent ce ai de spus, o s-o spui aici!

Am arătat spre trotuarul de dedesubt.

Și-a trecut o mână prin părul lui mățâsos. Am simțit o strângere de inimă. Se uita la mine de parcă eram o bombă pe care trebuia s-o dezamorseze. Nu-mi dădeam seama dacă era enervat, plin de remușcări sau exasperat. Părea să simtă un amestec din toate trei. Niciodată nu-mi putusem da seama ce simte. Nici măcar atunci când făceam sex.

Mi-am încrucișat brațele la piept. Care era motivul acestei vizite? Nu mai primisem nicio veste de la el încă de la despărțirea noastră, în urmă cu șase luni. Însă aflasem de la Sven, șeful meu, despre femeile pe care Chase le adusese în penthouse-ul lui, după despărțire. Șeful meu și Chase locuiau în aceeași clădire extravaganță de pe Park Avenue. Se pare că Chase nu adormea singur cuc, după ce plângea cu sughituri.

— *Te rog.*

A rostit cu greu cele două cuvinte, ca și cum ar fi mestecat pițuș. Chase Black nu era obișnuit să vorbească frumos atunci când voia să ceară ceva.

— E o chestie destul de personală, Madison. Nu vreau să asiste toată strada la discuția noastră.

Am scos cheile din poșetă și am urcat iritată treptele. El a rămas pe prima treaptă de jos, iar ochii lui îmi sfredeleau spinărea. Era

singura dată când mă privea altfel decât cu răceală, însă nici că mă sinchiseam. Am împins ușa de la intrare, ignorându-i rugămintea. Crezusem că mă voi simți extraordinar să-l trimit la plimbare, la fel cum procedase el cu mine. Nici urmă de triumf sau de satisfacție. În clipa aceasta sentimentele mele oscilau între suferință, mânie și confuzie. Tocmai când mă pregăteam să trec pragul apartamentului meu, cuvintele lui m-au făcut să mă opresc.

— Ești prea speriată ca să-mi oferi zece minute din timpul tău?

Sarcasmul din vocea lui s-a înfipt în mine ca un cuțit. Am încrămenit. *Acum* îl recunoșteam: rece, calculat. Jucăuș, dar lipsit de milă.

— Dacă e adevărat că ai trecut de mult peste ce-ai simțit pentru mine și dacă nu ești deloc tentată să mai fii *sub* mine după ce ajungem în apartamentul tău, poți să te întorci la viața ta fericită, fără de Chase, după ce ascuți ce am de spus, nu-i așa?

Speriată? Credea că sunt *speriată*? Se înșela. Devenisem complet imună la farmecul lui.

M-am răsucit pe călcâie și am afișat un zâmbet politicoș.

— Nu ți se pare că ești cam încrezut?

— Numai atât cât să-ți atrag atenția, a răspuns sec.

Nu părea deloc că-și dorea să fie aici. *Și atunci, ce caută la mine?*

— Ai cinci minute la dispoziție. Ai face bine să te porți frumos, am spus, fluturându-mi poșeta în direcția lui.

A dus o mână la piept și a zis în bătaie de joc:

— Jur c-o să mă port frumos! Să n-am parte de viața mea!

— Cel puțin avem aceeași speranță, i-am zis.

A răs pe înfundate. Am urcat în grabă spre apartamentul meu de la etajul al doilea, fără să arunc nicio privire în spate. Încercam să-mi dau seama de ce venise aici. Poate că tocmai ieșise dintr-o clinică de recuperare, după ce încercase să se trateze de dependența de sex. Fuseserăm împreună doar șase luni, iar în tot timpul ăsta m-a umplut de zgârieturi pe spate de la atâta sex pe covorul aspru.

Nu mă plângeam, partidele noastre de sex erau trăsnet — Chase era ca un câine în călduri tot timpul.

Da, probabil că vizita lui făcea parte din faimosul proces de recuperare în doisprezece pași, iar etapa asta presupunea să se împace cu cei pe care îi făcuse să sufere. Poate că avea de gând să-și ceară iertare și să plece. Amândoi am fi avut parte de un fel de împăcare. O experiență cu adevărat purificatoare. Așa, începutul relației cu Ethan ar fi minunat.

Chase urca scările, în spatele meu.

— Mai că te-aud cum despici firul în patru, în mintea ta, a mormăit el.

Nu părea să regrete deloc ce-mi făcuse. Pur și simplu vorbea ca un nesimțit, ca de obicei.

— Iar eu mai că-ți simt ochii lipiți de fundul meu, i-am întors-o imediat.

— Ai putea să simți și alte părți din mine, dacă te-ar interesa.

Nu îl înjunghia, Maddie! Nu merită să intri la închisoare pentru el.

— Cine-i tipul? a adăugat Chase, după care a căscat.

În vorbele lui se ghicea întotdeauna ceva diabolic. Vorbea mereu în derâdere, dar cu o mină serioasă și cu un strop de ironie menit să-ți aducă aminte că el e mai grozav decât tine.

— Tip...? Uau!

Am scuturat din cap și am pufnit de enervare. Ce tupeu să mă întrebe despre Ethan!

— Îl cheamă Tip-Uau? m-a luat Chase peste picior. E rapper cumva? Dacă da, zi-i că trebuie să-și schimbe garderoba. Spune-i să vină la Black & Co.! Oferim o reducere promoțională de cincisprezece la sută pentru consiliere în materie de *styling*.

A izbucnit în râs. I-am arătat degetul mijlociu.

Ne-am oprit în fața ușii mele. Proprietarul căruia îi plăteam chirie își împărțise apartamentul în două, transformându-l în garsoniere. Layla locuia vizavi de mine, într-una dintre garsoniere. Dintre noi

două, fusese prima care se mutase la New York, după absolvirea facultății. Când mi-a zis că garsoniera aflată pe același palier, față în față cu a ei, urma să fie disponibilă deoarece perechea care locuise acolo se mutase în Singapore, iar proprietarul prefera un locatar curat, care plătește chiria la timp, am profitat imediat de ocazie. Layla lucra ca învățătoare ziua și ca babysitter seara, ca să mai facă un ban în plus. Îmi era greu să mă gândesc la ea fără să mi-o imaginez ținând în brațe un bebeluș sau decupând litere și cifre, pentru orele de la școală, de a doua zi. În fiecare dimineață, Layla lipea pe ușa ei de la intrare o foaie de hârtie pe care scria „cuvântul zilei”. Era o metodă grozavă de a-mi transmite ceva, chiar și atunci când nu ne vedeam în timpul zilei. De-a lungul anilor, am ajuns să îndrăgesc cuvintele ei zilnice. Mă însoțeau, ca un fel de mici semne. Preziceau cum avea să fie ziua mea. Astăzi, grăbită să ajung la serviciu, am uitat să verific care e cuvântul zilei.

Când am introdus cheia în yală, am aruncat o privire către ușa Laylei.

Pericol: expunere sau predispoziție la rănire, durere, supărare sau pierdere.

M-a cuprins o presimțire de rău augur. Îi simțeam apăsarea săcâitoare.

— N-ai venit aici ca să-ți ceri iertare, nu-i așa? l-am întrebat pe Chase, fără să-mi iau ochii de la ușă.

— Să-mi cer iertare? Pentru ce naiba?

Respirația lui fierbinte mi-a atins ceafa și am simțit cum se infioară firele minuscule de păr de acolo. Țăta era Efectul Chase.

Am deschis ușa, lăsându-l pe Chase să intre în apartamentul meu. În spațiul meu. *În viața mea.*

Eram dureros de conștientă de faptul că, ultima dată când se năpustise în „regatul” meu, îl pârjolise din temelii.